

„Konačno! Tropski raj je stigao!“, viši policijski inspektor Šlifer je pročitavši, pozeleo da se iznenadi, no previše je toga preko očiju preturio da bi ga ovo obično oduševljenje kontraband robom imalo potaklo. Zacoktao je neodobravajući, više zbog okolnih Istražitelja. Pride, držao je do svog ugleda, i smatrao da malo mistike u njegovom poslu uvek prija.

Okretao je sledeće stranice dnevnika brodskog kapetana, bile su prilično nečitko ispisane. Opet je zacoktao.

„Mesta!“, zakoračio je i spotakao se o beli pumparasti mantil revnosnog Istražitelja, nešto je pod lupom i na podu tražio. Dokone budaletine. Silno je pozeleo da više ni jednog od njih, baš nikad ne vidi. „Prokletinje!“, prosiktao je, prekoračio ga i uputio se ka komandnoj sobi.

Pre nego što je ušao, štrcnuo je iz bočice na dlan ono što je zvao svojom „Svetom vodicom“, pa ga prislonio preko nosa i usta, duboko udahnuo par puta, i kročio. Jedino što je iskakalo iz propisanog — nad tablom se još uvek, i prostim kanapom svezan, vrćkao jedan vunderbaum. U obliku palme. Hvatao je ono poslednje od centrifuge pre nego što se brod kljunom zabio pravo u morsku liticu.

Još jednom je iz šake duboko udahnuo. Nije voleo, a prečesto je viđao, šta sve ljudi sebi mogu da urade — „100% Tropski raj! 100% delotvorno!“, zlatotiskom je s prednje strane vrteća, živo zelena, palmica mamila.

Pošpricao je „Svetom vodicom“ palmicu, kapetanovu fotelju, komandnu tablu, zastao, osmotrio, pa svuda ukrug ispraznio barem pola

bočice. „Tropski raj“, promrmljao je, „pre će biti boleština!“, završio je u sebi.

Zavalio se u centralnu fotelju, prazno gledao u korice kapetanovog dnevnika. Kragna Koferaš, vrlo dobro ga je znao, vratolom i probisvet nadasve, brijao je granicom još pre nego što se Šlifer zapolicajčio. Da se On upeca na jeftini kontraband vunder-baum, odbijao je da u takvo šta poveruje.

Otvorio je dnevnik i okrenuo stranicu na gde je postajalo nečitko. Linije i kružići u, nejasno utanačenom, dogovoru da jednom postanu slova. Pustio je da mu se listovi preko palca izlistaju do kraja ispisanog dela. Na poslednjoj stranici nije bilo napisano ništa, ali je osetio dodir čiste svežine. Nenadano, pripala ga je nekakva teskoba, zadahtao je gutajući vazduh.

Trznuo se na uporno lemanje ulaznih vrata. „Zaspao sam!“, odskočio je iz fotelje. Kapetanov dnevnik mu je skliznuo sa grudi, tresnuo o hladan metalni pod.

„Gospodine inspektore?!“, pritvornom zabrinutošću vikalo je sa one strane. Jasna i propratna šuškanja pumparastih belih mantila su pretila da mu preliju žuč. Prešao je šakom preko čela, da izdajničke graške smrlja gore niz kosu, dublje udahnuo par puta i uhvatio zalet za svoj poslovični izgled naleburenog ćurana. Nije se uzdao u istrajnost vrata što su ih delila.

„Gospodine, viši, policijski, inspektore, Šliferu!“, podviknuo je dok mu je bes vraćao dah. „Razlaz! Kad ja završim, vi ulazite!“.

Tek udaljavajućim odšuškavanjem s one strane, dozvolio je da mu levi očni kapak zaigra. Toga se stideo, više od svega. Cenio je taj tik kao dokaz nemoći, manjak samodiscipline, poziv kerovima da ga rastrgnu. Odavno je sumnjao, vremenom postao i ubeđen da mu se ništa dobro ne

piše. Istražitelje nije tražio, a dobio je prvo jednog, pa pet. Sad mu se pod nogama mota dva tuceta jajoglavih šušlavaca u pumparastim belim mantilima. On lično, nikad nije bio istražitelj. Pravo sa Granične patrola prekomandovan je u pomoćne inspektore, pa inspektore. Na samom Kragna Koferašu zaslužio je zvanje višeg inspektora.

Odigao mu se osmejkom brk, dobar je bio Koferaš. Da ih posao nije toliko delio, ponadao se, možda bi i prijatelji postali.

Smrknuo se opet, setio se šušlavih jajoglavlaca, znao je, čuo, pišu prijave, opanjkavaju, beleže mu svaki korak. Najviše ga je bolelo što mu vrhuška, bivši „njegovi“, očito smešta. Te igre nije razumeo, niti je želeo. Uvek se uzdao samo u zdrav razum i svoju pesnicu.

Opet ga je probolo u grudima, zevao je tražeći neki, njemu stran, delić vazduha da mu otvori alveole. Bacio se na komandnu tablu, napipao pravo dugmence. Prozori sobe su se raskrilili, čist visokolitični vazduh je pokuljao unutra. Duboko, do sitnog pucketanja u grudima, udahnuo je kao prvi put. Gurno je i glavu napolje. Jedan prestrašeni arktički papagaj u preletu, i sa punim kljunom sitne ribe, se namrtvo prestrašio. A taman je nišanio svoje gnezdo na vrhu litice.

Uživao je Šlifer punih pluća, zavidio podmlatku pređašnje ptičurine na pristizućim ribicama. Ogladneo je, jela mu se riba.

„Tropski raj, nesrećo švercerska“, posmatrao je tek odleđeni i kameniti okoliš „samo tebi mogu da podvale ovakvo sranje!“, mrmljao je još u glavi dok je prilazio komandnoj tabli.

Iščupao je vunder-baum palmicu sa kanapčeta. „Novo i unapređeno! Vaš Tropski raj, gde god da se našli, kako god ga umišljali, samo ga zamislite!“, lepo je zlatotiskom naznačavalo sa zadnje strane. Kontraband vunder-baum mu je bio uža specijalnost, a ovakvu još nije video. Posramio se. I opet mu se prijala riba, sveža, presna i masna.

Pridigao je kapetanov dnevnik, grubo kršio stranice dok nije stigao do nečitkog dela. Sad je jasno pisalo:

„Dragi gospodine viši policijski inspektore Šliferu, ha ha ha tvojoj Svetoj vodici!“. I samo to, preko čitave stranice.

„Prijetelju, šta misliš o penziji?“. Opet preko cele strane.

„Žuljaju li cipele?“, pitala je sledeća. Žuljale su, rašnirao se. Is-povrteo je otečena stopala, hladio ih na ledenom podu sve šljapkajući.

Okrenuo je još jednu: „Da nisi ogladneo?“. Odmah pored ispisanog, bila je i slika najzdravije masne ribe koju je Šlifer ikad video. Došlo mu je da u usta strpa ceo dnevnik, stomak mu je gladan cvileo.

Došljapkao je do prozora, duboko dole ispod u liticu zabodenog kljuna broda, u njenom samom podnožju gde stene postaju sitni oblutci, jedan morž je žvačkao ribu. Očito je uživao. Debeo, mastan, presit. Lenjo je slobodnim perajem, kao šakom, češkao gust vuneni okovrat-nik.

Morž mu je mahnuo, Šlifer se zblanuo, prepoznao ga je. I osetio još veću glad. Gde baš tad da mu se toliko prijede riba!